

OBČINA GORENJA VAS - POLJANE

Poljanska cesta 87, 4224 GORENJA VAS, tel.: 04/51-83-100, faks: 04/51-83-101, E-mail: info@obcina-gvp.si

Številka: 094-002/2016-007

Datum: 3. 10. 2016

OBČINSKEMU SVETU OBČINE GORENJA VAS – POLJANE

Zadeva: **Predlog sklepa o podelitvi priznanj Občine Gorenja vas – Poljane za leto 2016**

Komisija za priznanja Občine Gorenja vas – Poljane je na podlagi Odloka o priznanjih Občine Gorenja vas – Poljane (Ur. l. RS, št. 12/06) in Javnega razpisa za zbiranje predlogov kandidatov za podelitev priznanj Občine Gorenja vas – Poljane za leto 2016 (Podblegaške novice, julij 2016) oblikovala sklep o podelitvi priznanj občine za leto 2016, ki ga predlaga občinskemu svetu v dokončno potrditev.

Predlog sklepa:

Občinski svet Občine Gorenja vas – Poljane sprejme Odlok o podelitvi naziva Častni občan Občine Gorenja vas – Poljane, s katerim se naziv podeli **ALOJZIJU ŠTREMFLJU (25. 5. 1920 - 12. 10. 2002), posthumno**, nazadnje stanujočemu Volaka 24, Gorenja vas, za dolgoletno vodenje podjetja Marmor Hotavljice ter za delo in aktivnosti pri razvoju krajev pod Blegošem.

Predlog sklepa:

Občinski svet Občine Gorenja vas – Poljane sprejme sklep, da priznanja Občine Gorenja vas – Poljane za leto 2016 prejmejo:

- **dr. Milena Alič**, Murave 16, 4223 Poljane nad Škofjo Loko – za prispevek k prepoznavnosti in družbenem življenju Javorij,
- **Anton Bogataj**, Partizanska cesta 42, 4220 Škofja Loka – za izviren opis rodbin in ljudi fare Stara Oselica,
- **Kulturno društvo dr. Ivan Tavčar Poljane**, Poljane nad Škofjo Loko 77, 4223 Poljane nad Škofjo Loko – za oblikovanje kulturne podobe Poljan,
- **Lovska družina Gorenja vas**, Trata 21, 4224 Gorenja vas – za sobivanje z naravo in odgovoren odnos do divjadi,
- **Planinsko društvo Sovodenj**, Stara Oselica 71, 4225 Sovodenj – za aktivno delovanje na različnih področjih planinstva in pri promociji kraja.

Valentin Bogataj, l.r.
Predsednik komisije

Priloge:

- predlog Odloka o podelitvi naziva Častni občan Občine Gorenja vas – Poljane
- utemeljitve predlaganih nagrajencev – 6x

Na podlagi 8. člena Odloka o priznanjih Občine Gorenja vas – Poljane (Uradni list RS, št. 12/06) je občinski svet Občine Gorenja vas – Poljane na ____ . redni seji _____ 2016 sprejel

ODLOK
o podelitvi naziva Častni občan Občine Gorenja vas – Poljane

1. člen

Naziv Častni občan Občine Gorenja vas – Poljane se podeli **ALOJZIJU ŠTREMFLJU (25. 5. 1920 - 12. 10. 2002)**, **posthumno**, nazadnje stanujočemu Volaka 24, Gorenja vas, za dolgoletno vodenje podjetja Marmor Hotavlje ter za delo in aktivnosti pri razvoju krajev pod Blegošem.

2. člen

Utemeljitev:

Alojzij Štremfelj je bil rojen leta 1920 v Volaki 24, po domače Pri Lovričku.

Otroštvo je preživel deloma doma, deloma v Bačnah, kjer sta bila starša oskrbnika domačije njegove tete. Po končani osnovni šoli se je še pred 2. svetovno vojno izučil za poklic kovača pri Francu Moretu v Suši. Konec vojne je dočkal v Trstu med osvoboditelji. Vojaško suknjo je slekel šele 1948. leta. Ko se je iz Osijeka vrnil pod rodni Blegoš, je šel najprej za dve leti delat v železarno na Jesenicah. 1. marca 1950 se je vrnil in se pridružil kamnarjem na Hotavljah. Z njimi je potem ostal vse do upokojitve leta 1980.

S prihodom »Pod rudo« kot so tedaj rekli temu kamnolomu se je pričela zgodba Alojzija Štremflja. Delati je začel kot kovač. S sodelavci so želeli nadaljevati tradicijo predvojnega pridobivanja najlepšega slovenskega okrasnega kamna Hotaveljčana v kamnoseških delavnicah družine Kunovar in Vodnik. Ni bilo znanja, ne opreme, ne primernega orodja. Šele ko so prišli Kraševci, so jih naučili, kako se kamnu streže. Vodje so se zaradi skromnih razmer hitro menjavali. Močnejši pečat je pustil Franc Čadež, tedaj so v kamnolomu postavili prvo dvigalo in »gater« za razrez blokov v plošče. Kot bister in sposoben je bil Alojzij zato nekajkrat »začasni«, skupaj pa direktor kar dvaindvajset let.

Sodeloval je z ljudmi, ki so mu bili s svojim znanjem pripravljeni pomagati pri uresničevanju načrtov za prihodnost. Imel je vizijo, vendar je bil stvaren pri njeni uresničitvi, saj so bile razmere več kot skromne. Zmanjkovalo je denarja za plače, ni ga bilo za potrebno orodje. Toda z vztrajnostjo in potrpežljivostjo ter iznajdljivostjo so premagovali težave in napredovali.

Alojzij Štremfelj se je že od začetka vodenja podjetja zavedal pomena znanja za njegov hitrejši nadaljnji razvoj. Podjetje je pod njegovim vodstvom stalno skrbelo za dodatno usposabljanje zaposlenih ter vabilo in usmerjalo mlade v različna izobraževanja za splošna in specifična dela. Hkrati s širjenjem znanj so uvajali sodobnejšo tehnologijo in stroje, ki so olajšali težka dela in prinašali boljše zasluge. Začetna dela s krampom, kladivom in lopato je postopoma zamenjavala računalniško vodena tehnologija.

Alojzij Štremfelj je svoj življenjski cilj dosegel 1980. leta z izgradnjo proizvodne hale s sodobnimi stroji, vredne več kot je bil letni promet podjetja. Bila je sad potreb ter zaupanja poslovnih sodelavcev, politike, bank kolektivu in direktorju Štremflju osebno.

Kot direktor je bil Alojzij Štremfelj najtesneje povezan s kraji pod Blegošem. Zavedal se je, da brez domačih ljudi in njihove pripadnosti podjetju, ne bo napredka. Z zaposlitvijo jim je omogočal, da so ostajali doma, manjšalo se je odseljevanje. Čeprav plače niso bile visoke, so jim omogočale boljše življenjske razmere.

Alojzij Štremfelj in seveda podjetje Marmor Hotavlje je imelo vseskozi posluš tudi za splošne krajevne potrebe. Denarno in materialno je pomagalo pri urejanju krajev in komunalnih naprav. Znalo je prisluhniti tudi potrebam društev in krajevnih organizacij.

Poleg predanega in odgovornega dela pri vodenju in razvoju podjetja Marmor Hotavlje je bil Alojzij Štremfelj vseskozi dejaven pri razvoju krajev pod Blegošem. Vojna jih je prizadela, prevladovala je revščina, ljudje so se izseljevali in iskali boljše življenje v večjih krajih. Vse to je občutil Alojzij Štremfelj in ni mu bilo vseeno, v kakšnih razmerah živijo ljudje. Prepričeval in spodbujal jih je, da je potrebno s skupnimi močmi izboljševati življenjske razmere.

Najprej so se lotili elektrifikacije krajev. S prostovoljnim delom krajanov je bilo zgrajenih 22 kilometrov električnega omrežja in postavljenih 520 električnih drogov. Kakšen napredek.

Sledile so gradnje cest v vasi takratne Krajevne skupnosti Hotavlje: cesta po Hotavljah, na Srednje Brdo, v Volako, v Čabrače, v Krnice, v Debeni in skozi Studor do Leskovic.

Takratna oskrba s pitno vodo je bila nezadovoljiva. Zgradili so vodovod pitne vode za Marmor Hotavlje, višek vode so odstopili vaščanom Hotavelj. Kasneje so zgradili nov, zmogljivejši vodovod, ki še danes zadošča potrebam krajev. Štremfelj je bil s svojim delom in smislom za organizacijo zgled in spodbuda krajanom.

Leta 1976 je vodil dela pri izgradnji sedmih transformatorskih postaj na območju Srednjega Brda, Volake, Suše, obeh Žetin, Hlavčih Njiv, Malenskega Vrha. Obsežno delo je bilo izvedeno z dvoletnim samopriskom krajanov.

Naslednje leto so krajan pod njegovim vodstvom nadaljevali z izgradnjo druge faze izgradnje telefonskega omrežja. Tudi to delo je bilo izvedeno z enoletnim samopriskom.

Za vsa ta velika dela je znal s svojim resnim in odgovornim pristopom pridobiti denarna in materialna sredstva tudi pri takratni družbeni skupnosti.

Od leta 1951 je dejavno sodeloval v Gasilskem društvu Hotavlje. Kar štirinajst let je bil njegov predsednik in že v njegovem prvem mandatu so pričeli graditi gasilski dom. Na njegovo pobudo so ustanovili vaške gasilske trojke. V letih 1973 in 1974 je bil tudi član Upravnega odbora Občinske gasilske zveze Škofja Loka.

Leta 1976 je prejel republiško gasilsko odlikovanje II. stopnje, leta 1981 pa odlikovanje I. stopnje. Leta 1980 je prejel Občinsko gasilsko priznanje Občine Škofja Loka.

Alojzij Štremfelj je bil pri svojem delu deležen tudi neprijaznih opazk, nasprotovanj in nerazumevanja. Ni zameril, saj je razumel in sprejemal tako dobre kot slabe strani ljudi, s katerimi je sodeloval. Z modrostjo, poštenostjo in skromnostjo ter z zaupanjem vase in v svoje poslanstvo, je vztrajal pri načrtani poti. Ostajajo njegova dela za skupno dobro, ki so še vedno pomembni kamenčki v mozaiku Raja pod Blegošem.

Za svoje delo je prejel naslednja družbena priznanja:

- leta 1967: Plaketo Skupščine občine Škofja Loka,
- leta 1977: Priznanje Krajevne skupnosti Poljane,
- leta 1977: Zahvalo Poslovnega kamnarskega združenja »Kamergran« Beograd in
- v letih 1981 in 1987: Priznanje Krajevne skupnosti Gorenja vas.

Alojzij Štremfelj je umrl 12. oktobra 2002.

3. člen

Naziv Častni občan Občine Gorenja vas – Poljane se podeli na osrednji javni prireditvi ob občinskem prazniku Občine Gorenja vas – Poljane v letu 2016.

Številka: 094-2/2016-
V Gorenji vasi,

Župan
Občine Gorenja vas – Poljane
Milan Janez Čadež

OBČINA GORENJA VAS - POLJANE
Poljanska cesta 87

4224 GORENJA VAS

ZADEVA: Predlog za podelitev naziva ČASTNI OBČAN Občine Gorenja vas - Poljane

Predlagatelji: Skupina občanov Občine Gorenja vas - Poljane

Predlagani prejemnik: Alojzij ŠTREMFLJ, posthumno,

za dolgoletno vodenje podjetja Marmor Hotavlje ter za delo in aktivnosti pri razvoju krajev pod Blegošem

UTEMELJITEV:

Alojzij Štremfelj je bil rojen leta 1920 v Volaki 24, po domače Pri Lovričku.

Otroštvo je preživljal deloma doma, deloma v Bačnah, kjer sta bila starša oskrbnika domačije njegove tete. Po končani osnovni šoli se je še pred 2. svetovno vojno izučil za poklic kovača pri Francu Moretu v Suši. Konec vojne je dočakal v Trstu med osvoboditelji. Vojaško suknjo je slekel šele 1948. leta. Ko se je iz Osijeka vrnil pod rodni Blegoš, je šel najprej za dve leti delat v železarno na Jesenicah. 1. marca 1950 se je vrnil in se pridružil kamnarjem na Hotavljah. Z njimi je potem ostal vse do upokojitve leta 1980.

S prihodom »Pod rudo« kot so tedaj rekli temu kamnolomu se je pričela zgodba Alojzija Štremflja. Delati je začel kot kovač. S sodelavci so želeli nadaljevati tradicijo predvojnega pridobivanja najlepšega slovenskega okrasnega kamna Hotaveljčana v kamnoseških delavnicah družine Kunovar in Vodnik. Ni bilo znanja, ne opreme, ne primernega orodja. Šele ko so prišli Kraševci, so jih naučili, kako se kamnu streže. Vodje so se zaradi skromnih razmer hitro menjavali. Močnejši pečat je pustil Franc Čadež, tedaj so v kamnolomu postavili prvo dvigalo in »gater« za razrez blokov v plošče. Kot bister in sposoben je bil Alojzij zato nekajkrat »začasni«, skupaj pa direktor kar dvaindvajset let.

Sodeloval je z ljudmi, ki so mu bili s svojim znanjem pripravljene pomagati pri uresničevanju načrtov za prihodnost. Imel je vizijo, vendar je bil stvaren pri njeni uresnitvi, saj so bile razmere več kot skromne. Zmanjkovalo je denarja za plače, ni ga bilo za potrebno orodje. Toda z vztrajnostjo in potrpežljivostjo ter iznajdljivostjo so premagovali težave in napredovali.

Alojzij Štremfelj se je že od začetka vodenja podjetja zavedal pomena znanja za njegov hitrejši nadaljnji razvoj. Podjetje je pod njegovim vodstvom stalno skrbelo za dodatno usposabljanje zaposlenih ter vabilo in usmerjalo mlade v različna izobraževanja za splošna in specifična dela. Hkrati s širjenjem znanj so uvajali sodobnejšo tehnologijo in stroje, ki so olajšali težka dela in prinašali boljše zaslužke. Začetna dela s krampom, kladivom in lopato je postopoma zamenjavala računalniško vodena tehnologija.

Alojzij Štremfelj je svoj življenjski cilj dosegel 1980. leta z izgradnjo proizvodne hale s sodobnimi stroji, vredne več kot je bil letni promet podjetja. Bila je sad potreb ter zaupanja poslovnih sodelavcev, politike, bank kolektivu in direktorju Štremflju osebno.

Kot direktor je bil Alojzij Štremfelj najtesneje povezan s kraji pod Blegošem. Zavedal se je, da brez domačih ljudi in njihove pripadnosti podjetju, ne bo napredka. Z zaposlitvijo jim je omogočal, da so ostajali doma, manjšalo se je odseljevanje. Čeprav plače niso bile visoke, so jim omogočale boljšanje življenjskih razmer.

Alojzij Štremfelj in seveda podjetje Marmor Hotavlje je imelo vseskozi posluš tudi za splošne krajevne potrebe. Denarno in materialno je pomagalo pri urejanju krajev in komunalnih naprav. Znano je prisluhniti tudi potrebam društev in krajevnih organizacij.

Poleg predanega in odgovornega dela pri vodenju in razvoju podjetja Marmor Hotavlje je bil Alojzij Štremfelj vseskozi dejaven pri razvoju krajev pod Blegošem. Vojska jih je prizadela, prevladovala je revščina, ljudje so se izseljevali in iskali boljše življenje v večjih krajih. Vse to je občutil Alojzij Štremfelj in ni mu bilo vseeno, v kakšnih razmerah živijo ljudje. Prepričeval in spodbujal jih je, da je potrebno s skupnimi močmi izboljševati življenjske razmere.

Najprej so se lotili elektrifikacije krajev. S prostovoljnim delom krajanov je bilo zgrajenih 22 kilometrov električnega omrežja in postavljenih 520 električnih drogov. Kakšen napredek.

Sledile so gradnje cest v vasi takratne Krajevne skupnosti Hotavlje: cesta po Hotavljah, na Srednje Brdo, v Volako, v Čabrače, v Krnice, v Debeni in skozi Studor do Leskovic.

Takratna oskrba s pitno vodo je bila nezadovoljiva. Zgradili so vodovod pitne vode za Marmor Hotavlje, višek vode so odstopili vaščanom Hotavelj. Kasneje so zgradili nov, zmogljivejši vodovod, ki še danes zadošča potrebam krajev. Štremfelj je bil s svojim delom in smislom za organizacijo zgled in spodbuda krajanom.

Leta 1976 je vodil dela pri izgradnji sedmih transformatorskih postaj na območju Srednjega Brda, Volake, Suše, obeh Žetin, Hlavčih Njiv, Malenskega Vrha. Obsežno delo je bilo izvedeno z dvoletnim samopriskom krajanov.

Naslednje leto so krajan pod njegovim vodstvom nadaljevali z izgradnjo druge faze izgradnje telefonskega omrežja. Tudi to delo je bilo izvedeno z enoletnim samopriskom.

Za vsa ta velika dela je znal s svojim resnim in odgovornim pristopom pridobiti denarna in materialna sredstva tudi pri takratni družbeni skupnosti.

Od leta 1951 je dejavno sodeloval v Gasilskem društvu Hotavlje. Kar štirinajst let je bil njegov predsednik in že v njegovem prvem mandatu so pričeli graditi gasilski dom. Na njegovo pobudo so ustanovili vaške gasilske trojke. V letih 1973 in 1974 je bil tudi član Upravnega odbora Občinske gasilske zveze Škofja Loka.

Leta 1976 je prejel republiško gasilsko odlikovanje II. stopnje, leta 1981 pa odlikovanje I. stopnje. Leta 1980 je prejel Občinsko gasilsko priznanje Občine Škofja Loka.

Alojzij Štremfelj je bil pri svojem delu deležen tudi neprijaznih opazk, nasprotovanj in nerazumevanja. Ni zameril, saj je razumel in sprejemal tako dobre kot slabe strani ljudi, s katerimi je sodeloval. Z modrostjo, poštenostjo in skromnostjo ter z zaupanjem vase in v svoje poslanstvo, je vztrajal pri začrtani poti. Ostajajo njegova dela za skupno dobro, ki so še vedno pomembni kamenčki v mozaiku Raja pod Blegošem.

Za svoje delo je prejel naslednja družbena priznanja:

- leta 1967: Plaketo Skupščine občine Škofja Loka,
- leta 1977: Priznanje Krajevne skupnosti Poljane,
- leta 1977: Zahvalo Poslovnega kamnarskega združenja »Kamergran« Beograd in
- v letih 1981 in 1987: Priznanji Krajevne skupnosti Gorenja vas.

Alojzij Štremfelj je umrl 12. oktobra 2002.

Čeprav nekoliko z zamudo, naj mu bo podeljeni naziv ČASTNI OBČAN Občine Gorenja vas – Poljane, posthumno, v iskreno zahvalo in v trajen spomin na njega in njegovo delo.

Hotavlje, 6. septembra 2016

Skupina občanov Hotavelj, Predmosta in Volake

/Seznam predlagateljev priznanja z njihovimi izvornimi podpisi
je v arhivu Komisije za priznanja Občine Gorenja vas – Poljane/

OBČINA GORENJA VAS - POLJANE
Poljanska cesta 87

4224 GORENJA VAS

ZADEVA: Predlog za podelitev PRIZNANJA Občine Gorenja vas - Poljane za leto 2016

Predlagateljica: Komisija za priznanja Občine Gorenja vas-Poljane

Predlagana prejemnica: dr. Milena ALIČ

za prispevek k prepoznavnosti in družbenem življenju Javorij

UTEMELJITEV:

Milena Alič je bila rojena leta 1962 v Ljubljani. Živi na Muravah 16, KS Javorje.

Otroštvo in mladost je preživljala v Novi Gorici in v Škofji Loki, kjer je zaključila osnovno šolo in gimnazijo. Po dodiplomskem študiju matematike na Fakulteti za matematiko in fiziko v Ljubljani je nadaljevala in zaključila študij računalništva in informatike na Fakulteti za elektrotehniko v Ljubljani. Nato se je zaposlila, poročila in se preselila na Murave, fara Javorje. Ob delu je kasneje zaključila še magistrski in doktorski študij organizacije in poslovanja na Ekonomski fakulteti Univerze v Ljubljani.

Sedaj je prokuristka v lastnem podjetju ALZIT, d.o.o., kjer širi zavest kakovosti s projektnim, raziskovalnim, svetovalnim, presojevalskim in pedagoškim delom.

Milena Alič pušča trajno sled v domačem kraju – v Javorjah in v okviru občine Gorenja vas – Poljane. Raziskuje zgodovino in kulturno dediščino teh krajev ter sodeluje pri pripravi in izvedbi krajevnih in občinskih prireditev.

Domačini jo najbolj poznajo po obsežni knjigi »V zavetju svetega Tilna«, ki je izšla leta 2010 ob praznovanju 300-letnice posvetitve župnijske cerkve v Javorjah. Kot sama pravi, si je vedno želela te kraje, v katere se je priselila, bolje spoznati. Bližajoča se obletnica je bila dodatna spodbuda in priložnost, da željo uresniči. V samo devetih mesecih je Aličevi uspelo pregledati arhivsko gradivo župnij Javorje in Poljane nad Škofjo Loko ter gradivo v Nadškofijskem arhivu v Ljubljani. V njih je našla obsežno pisno in slikovno gradivo, ki ji je bilo osnova za omenjeno knjigo v obsegu nad 450 strani. Pri delu so jo vzpodbujali in ji pomagali mož Ciril, domači župnik g. Ciril Istenič ter številni domačini, omenjeni v knjigi. Knjiga je bila med ljudmi dobro sprejeta. Prva izdaja in njen ponatis sta že pošla. Domačini so v njej našli zanimivosti in podatke, za marsikatero niti niso vedeli, izseljence spominja na rojstni kraj, obiskovalcem pa je lahko vodič po znamenitostih, ki si jih je vredno v župniji ogledati.

Milena Alič sodeluje pri družbenem življenju in prepoznavnosti domačega kraja in občine tudi po izdaji omenjene knjige. Konec leta 2010 je v sodelovanju z domačini in Muzejskim društvom Škofja Loka organizirala predstavitev Javorij in njihovo gostinsko, turistično, obrtno

in umetniško pestrostjo na Blaznikovem večeru v Škofji Loki. Leta 2012, ko je osrednja občinska proslava kulturnega praznika potekala v Javorjah, je Aličeva oblikovala njeno vsebino in bila osrednja govornica. Lansko leto je sodelovala z Raziskovalno agencijo SORA v projektu prepoznavanja hišnih imen v krajih Dolenčice, Javorje in Murave ter pripravila gradivo za večji del brošure o tem. Letos je ob 140-letnici ustanovitve župnije Javorje pripravila krajšo spominsko publikacijo (36 strani) s pregledom glavnih mejnikov v razvoju župnije od njenega nastanka do danes ter sodelovala s krajšim govorom na otvoritvi razstave domačega umetnika Petra Jovanoviča.

Aličeva objavlja prispevke v občinskem glasilu ter v tedniku Družina o pomembnejših župnijskih praznovanjih in srečanjih starejših občanov. V Loških razgledih, ki so pomembna strokovna publikacija, redno objavlja pregled pomembnih dogodkov in dosežkov v Občini Gorenja vas – Poljane v preteklem letu.

Poleg navedenega se Milena Alič vključuje tudi v delovanje občine Gorenja vas – Poljane. Je članica njenega Nadzornega odbora, predstavnica občine v izvršnem odboru Muzejskega društva Škofja Loka ter porotnica na sodišču v Kranju.

Gorenja vas, 3. oktobra 2016

Komisija za priznanja Občine Gorenja vas – Poljane,
zanjo Valentin Bogataj, predsednik

OBČINA GORENJA VAS - POLJANE
Poljanska cesta 87

4224 GORENJA VAS

ZADEVA: Predlog za podelitev PRIZNANJA Občine Gorenja vas - Poljane za leto 2016

Predlagatelj: Valentin Bogataj, Ob jezu 2, 4224 Gorenja vas

Predlagani prejemnik: Anton BOGATAJ

za izviren opis rodbin in ljudi fare Stara Oselica

UTEMELJITEV:

Anton Bogataj je bil rojen leta 1941 v kmečki družini v vasi Podgora, v zaselku Pilovcu, občina Gorenja vas - Poljane.

Po končani nižji gimnaziji v Žireh je nadaljeval šolanje na ljubljanskem Učiteljišču, kjer je maturiral leta 1961.

Po nekaj letih pedagoškega dela je nadaljeval s študijem in osvojil strokovna in jezikovna znanja, ki so bila potrebna za delo v mednarodni trgovini. Zaposlil se je v Ljubljani pri podjetju, ki je posredovalo proizvode avtomobilske industrije tovarnam in drugim kupcem v nekdanji skupni državi. Službena pota so ga vodila od tujih dobaviteljev do domačih kupcev. Upokojil se je leta 2002, z družino živi v Škofji Loki, Partizanska cesta 42. Veliko časa preživi na domačiji v Pilovcu, kjer raziskuje in spremlja zgodovino kraja, išče podatke ter ohranja stike z mladostnimi sopotniki.

Pred desetimi leti je začel zbirati osnovne podatke o svoji družini po očetovi strani. Zbral in izdal jih je v knjigi z naslovom **Pilovška kronika, 1. del**, ki jo je razširil z opisom vseh prebivalcev tega zaselka. Obsega čas, ko se je sem naselila prva družina leta 1879 pa do današnjih dni. Zaradi časovnega odmika je že marsikaj ušlo iz spomina, kar je ostalo, je pridobilo na vrednosti. Že skoraj pozabljene podatke so mu zaupali številni starejši ljudje, ki jih zanimajo ta vprašanja. Posodili so mu dragoceno slikovno gradivo in s tem dali kroniki dokumentarno vrednost.

Zaradi zanimanja javnosti je nadaljeval z raziskovalnim delom na področju fare Stara Oselica. Tako zajema **Pilovška kronika, 2. del**, zgodovino oseliškega vikariata od ustanovitve leta 1753 do danes pa zgodovino ljudskih šol Stara Oselica in Trebija, seznam žrtev prve in druge svetovne vojne ter njune posledice.

Tako so se ohranili dragoceni zapisi o duhovnikih in učiteljih, ki so nesebično razdajali svoje moči in se trudili po svojih talentih. Ljudem so prvi ostali v spominu kot kateheti, spovedniki, delilci zakramentov, tolažniki ali svetovalci. Pa tudi kot zagnani skrbniki svetišča, veroučitelji pa tudi pospeševalci kulture in gospodarstva.

Za učitelje je bila Stara Oselica težko delovno mesto. Pogosto so se menjavali. Niso imeli primerne družbe, pogrešali so vsaj osnovno udobje. Kljub temu so otroke naučili reda in

obnašanja ter osnovne pismenosti - pisanja, računanja in branja. Gre jim spoštovanje in zahvala za opravljeno delo.

Po prvih dveh kronikah je avtor iz zbranega gradiva opisal še vasi, ki spadajo v faro Stara Oselica: **Kronika vasi Fužine in vasi Kladje** je izšla 2014, **Kronika vasi Podgora** (sedaj del fare Trata – Gorenja vas) **in vasi Trebija** je izšla 2015 in zadnja **Kronika vasi Stara Oselica in vasi Hobovše**, ki je izšla leta 2016.

Njegovo ljubiteljsko pisanje je svojevrsten pogled v preteklost opisanih vasi v zadnjih dveh stoletjih. Vodilo ga je zanimanje zvedeti kaj več o ljudeh, ki so nekoč živeli v vaseh, številu otrok in njihovih usodah. Spremljal je njihove želje po samostojnosti in preživetju, da bi živeli od dela svojih rok. Zanimali so ga mladi ljudje, ki so odhajali za delom v tujino, zlasti v Ameriko. Mnogi so se iz skromnih domačih razmer z voljo in talentom razvili v uspešne podjetnike ali gospodarje. Še posebej so njegovo pozornost pritegnile rodbinske povezave. Iz oseliške fare je izšlo tudi lepo število intelektualnih poklicev, duhovnih in laičnih.

Tudi sedanja generacija bo našla kakšno izkušnjo iz preteklih časov. S primerjavo bo ugotovila, da vsaka doba prinese kaj dobrega in koristnega. Tudi sedanja nam ne prinaša samo nadlog in skrbi, ampak več udobja, materialnega blagostanja in prostega časa.

Avtor se zaveda, da je predstavljen le majhen del preteklosti krajev in rodbin. Upati je, da bodo mlajši raziskovalci, ki jih zanima zgodovina, nekoč še temeljiteje in znanstveno pregledali množico dokumentov o njih in jih opisali celovito in poglobljeno.

Anton Bogataj je knjige/kronike izdal v samozaložbi. Obsegajo 1.315 strani in so izšle v 960 izvodih. Med ljudmi, katerih rodbine opisuje, so bile sprejete z zanimanjem in naklonjenostjo. So enkratni zapis o ljudeh starooseliške fare, njihovi borbi za preživetje pa tudi o ponosu ob uspehih umnega in trdega dela. Z njimi je zaokrožil svoj pogled na preteklost teh krajev, rodbin in ljudi.

Knjige so našle pot tudi do potomcev izseljencev, ki se zanimajo za družinske korenine svojih dedov.

Gorenja vas, 5. septembra 2016

Valentin Bogataj

OBČINA GORENJA VAS - POLJANE
Poljanska cesta 87

4224 GORENJA VAS

ZADEVA: Predlog za podelitev PRIZNANJA Občine Gorenja vas - Poljane za leto 2016

Predlagateljica: Krajevna skupnost Poljane

Predlagani prejemnik: Kulturno društvo dr. Ivan Tavčar Poljane

za oblikovanje kulturne podobe Poljan

UTEMELJITEV:

Kulturno društvo dr. Ivan Tavčar Poljane deluje pod tem imenom od 3. decembra 1975. Njegovi zametki oziroma organizirano delovanje kulturniških skupin pa segajo najmanj v začetek prejšnjega stoletja, ko so se v Poljanah povezali in organizirali domači talenti predvsem s področja gledališke dejavnosti. Ta vnema tudi po drugi svetovni vojni ni popustila. Na odru so se začeli pojavljati liki iz Tavčarjevih literarnih besedil. Ob njih so rasle poljanske igralske legende, ki so dosegle enega od viškov z uprizoritvijo *Ravbarskega cesarja* pod režijskim vodstvom Igorja Torkarja. Prav ustvarjalna gledališka dejavnost je privedla do ustanovitve Kulturnega društva, ki odtlej deluje neprekinjeno.

Gledališče je v društvu ohranjalo vodilno vlogo do začetka 90-ih let. V spominu Poljancev še vedno živijo gledališke predstave, kot so: *Raubarsk' cesar*, *Šarucova sliva*, *Cvetje v jeseni* in številne mladinske predstave.

Postopoma so mesto v društvu našle tudi druge zvrsti umetniškega ustvarjanja in poustvarjanja. Glasbeni zvrsti je pot utrl moški pevski sestav *Nonet Blegoš*, ki je deloval kar 20 let, do leta 1996. Bil je nepogrešljiv soustvarjalec številnih kulturnih prireditev v kraju in v občini. Zborovsko petje je nadaljevala ženska vokalna skupina *Okarina*, sedaj pa delujeta glasbeni skupini *Planinca* in *Poljanski orgličarji*.

V 90-ih letih je vzniknila fotografsko–likovna sekcija, ki je napovedala svoj vzpon z razstavami Tavčarjanskih naslovov. Pestro stvarjanje je kronala leta 2013 s fotografsko umetnino, ki je nastajala kar 40 let, z naslovom *Poljanska dolina s ptičje in žabje perspektive*.

V začetku novega tisočletja se je društvo posvetilo tudi literarni besedi. Nastala so številna vezna besedila mehko zložena v liriko; izšel je *Slovar poljanskega narečja*, otroci so dobili posebno zbirko otroških zgodb z naslovom *12 zgodbic iz predala*, izšla pa je tudi pesniška zbirka poljanskih ustvarjalcev z naslovom *Sledi srca*.

V iskanju pomembnih mejnikov Kulturnega društva v zadnjem desetletju njegovega delovanja, ne moremo mimo 25 krat ponovljene komedije *Duohtar kar tok* in dveh odmevnih projektov. Projekt *Tavčarjev kulturni teden* – ki se je raztegnil v cel mesec – se je začel z Okroglo mizo o Tavčarju, zaključil pa s projekcijo in razstavo z naslovom *Med gorami*. Podobno je odjeknil projekt *Tavčarjeva poljanska retrospektiva*, v kateri so se na poseben način na odru obnovila štiri Tavčarjeva dela: *Holekova Nežika*, *Cvetje v jeseni*, *Raubarski cesar* in *Šarucova sliva*. Izšli sta knjigi zadnjih dveh naslovov in zapisala se je zgodovina vseh štirih predstav.

Med pestro kulturniško ponudbo društva je potrebno omeniti tudi tradicionalne prireditve, ki so z leti kar zrasle s krajem in vsako leto ob istem času spet na novo poženejo. To so prireditve ob

dnevu staršev, ob Dnevu državnosti, ob slovenskem kulturnem prazniku pa Miklavževanje in Večer z orglicami.

V tem kratkem pregledu delovanja Kulturnega društva dr. Ivan Tavčar Poljane smo izpostavili le nekaj njegovih pomembnejših mejnikov. Ob 40-letnici neprekinjenega delovanja predlagamo društvo za prejemnika občinskega priznanja, kar bi bilo njegovim članom spodbuda za nadaljnje uspešno umetniško delovanje.

Poljane, 8. septembra 2016

Krajevna skupnost Poljane,
zanjo Anton Debeljak, predsednik

OBČINA GORENJA VAS - POLJANE
Poljanska cesta 87

4224 GORENJA VAS

ZADEVA: Predlog za podelitev PRIZNANJA Občine Gorenja vas - Poljane za leto 2016

Predlagateljica: Komisija za priznanja Občine Gorenja vas-Poljane

Predlagana prejemnica: **LOVSKA DRUŽINA Gorenja vas**

za sobivanje z naravo in odgovoren odnos do divjadi

UTEMELJITEV:

Pred sedmimi desetletji se je sedem lovcev zbralo v gostilni »pri Nacetu« in imenovalo organizacijo Lovska družina Gorenja vas – Trata. Družina se je dokončno oblikovala kasneje s priključitvijo samostojnih družin Hotavlje in Lučine ter z delitvijo ukinjenega državnega lovišča Blegoš. Gorenjevaško lovišče je eno izmed večjih na srednjegorskem območju Gorenjske. Dediščina ob prevzemu lovišča ni bila ravno velika. Lovišče je bilo z zakupniškim sistemom lova pred drugo svetovno vojno izčrpano. Izčrpano je bilo tudi med njo.

Vsaj dve stvari sta bili za razvoj **Lovske družine Gorenja vas** pomembni: uvedena je bila splošna pravica do lova, ko so se široko odprla vrata lova ljudem, ki so zares z naravo živeli ter pravica do upravljanja z lovom, ko so lovci usodo lova postopoma jemali v svoje roke. Zakaj šele tedaj, je bilo odločilno srečanje lovcev s samimi seboj, s svojimi navadami in razvadami, pogledi in ravnanjem. Pot, ki so jo morali prehoditi k višji lovski etiki in strokovnosti, je bila tedaj odprta, a še zdaleč ne tlakovana. Pri gojitvi in varstvu v lovišču živečih živali je bilo največ doseženega prav pri srnjadi. Družina je stalež divjadi zagotovo več kot podeseterila. Podoben porast je bil tudi pri gamsih. Toda kralja lovišča, velikega petelina, žal na našem območju ne slišimo več. Stalež poljskega zajca upada, fazan in jerebica sta že izumrla. Ob tej nemoči pri gojitvi in varstvu nekaterih vrst lovnih živali in ob vse večjem obsegu urbanističnih in drugih civilizacijskih posegih, se tudi v zavesti lovcev povečuje spoznanje o varstvu narave v najširšem pomenu.

Pripadnost in predanost gorenjevaških lovcev lovu in družini dokazujejo s tisočeri lovskimi dogodki, z nešteti lovskimi potmi in ne nazadnje z mnogo prostovoljno opravljenimi delovnimi urami v lovišču. Poleg mnogih lovskih naprav za gojitev, je družina zgradila lovsko kočjo na Žirovskem Vrhju, na Javorču (1960) in jo potem obnovila (1991), zgradila je lovski dom v Gorenji vasi (1986), lovski bivak na Kovku pod Blegošem (1988), lovski bivak v Vršajnu (1989) in senik z bivakom v Makovcah (1995).

Vsa leta je bila velika skrb namenjena razvoju društvenega življenja. Družina je iz leta v leto napredovala in področje dela povezovala z interesi kraja: s kmeti, sosednjimi lovskimi družinami, s krajevnimi oblastmi in ustanovami, s šolsko mladino ter s svojci članov družine.

Izjemno vlogo je pri tem odigralo kulturno in zabavno življenje lovske družine. Vsako leto je bilo kar nekaj odmevnih prireditvev: slavnostna odprtja lovskih objektov, jubilejne brakade, strokovni izleti po domovini in tujini. Nekatere prireditve so postale tradicionalne, in sicer lovski krsti z družabnimi večeri, košnja trave v Makovcah pa lovski pikniki na Javorču.

Če bi hoteli ob tem jubileju naštevati posamične zasluge pri tem razvoju, potem bi morali zapisati imena skoraj vseh 40 članov družine in tudi tistih, ki jih ni več med njimi. Prav posebej bi to zaslužili tisti, ki so uspešno organizirali delo družine in delo po lovskih sektorjih in gradbenih objektih, ki so pripravljali in izvajali mnoge programe vseh vrst na kulturnem, zabavnem, izobraževalnem, strelskem in ne nazadnje kinološkem področju, kjer so kinologi dosegali visoka gorenjska, slovenska in mednarodna priznanja.

Pred petindvajsetimi leti je v Sloveniji prišlo do družbenih sprememb, ki so vplivale tudi na lovstvo. Sprejet je bil nov lovski zakon, ki je ukinil družbeno lastnino na divjadi ter uvedel koncesnine. K sreči te spremembe niso vplivale na lov in lovstvo negativno, kljub temu zanimanje za lovstvo in gojitev upada, kar se kaže na zmanjševanju števila lovcev, kakor tudi v zmanjševanju nekaterih vrst divjadi.

Ob pregledu delovanja Lovske družine Gorenja vas v preteklih sedemdesetih letih je potrebno izpostaviti nesporno pomembno in humano vlogo pri izpolnjevanju njihovega poslanstva. Podeljeno priznanje bi bila zahvala za opravljeno delo in vzpodbuda za nadaljnje odgovorno gospodarjenje z divjadjo.

Gorenja vas, 3. oktober 2016

Komisija za priznanja Občine Gorenja vas – Poljane,
zanjo Valentin Bogataj, predsednik

ZADEVA: Predlog za podelitev PRIZNANJA Občine Gorenja vas - Poljane za leto 2016

Predlagatelj: Krajevna skupnost Sovodenj

Predlagani prejemnik: Planinsko društvo Sovodenj

za aktivno delovanje na različnih področjih planinstva in pri promociji kraja

UTEMELJITEV:

Planinsko društvo Sovodenj (PD) je imelo ustanovni občni zbor 14. decembra 1974. Prvi pohod je bil izpeljan 22. februarja 1975, ko so se člani udeležili zimskega pohoda na Stol. Že v letu 1975 so ustanovili pionirski, mladinski, markacijski, vodniški in gospodarski odsek. Takoj so posvetili veliko pozornost izobraževanju in delu z mladimi. Tako je imelo društvo že v letu 1975 devet planinskih vodnikov, kasneje pa je izobraževanje za vodnika na PZS opravilo še deset članov. Društvo ima usposobljenih tudi nekaj gorskih stražarjev oziroma varuhov gorske narave. Markacijski odsek ima za to usposobljene markaciste, ki redno obnavljajo licence, vzdržujejo in obnavljajo markacije za vse planinske poti, ki segajo do Bolnice Franje, Bevkovega vrha, Sivke, Slajke in Kopačnice, saj preko Ermanovca vodi loška planinska pot, slovenska planinska pot, evropska pot Via Alpina, pot Pošta - Telekom in loška kolesarska pot. Markacisti skrbijo za 44 km poti. Člani društva so pomagali tudi pri markiranju občinskega kroga pešpoti, ki je bil odprt v letošnjem letu.

Skupaj s turističnim društvom Sovodenj (TD) je bilo dogovorjeno, da se prične z izgradnjo brunarice na Ermanovcu, vendar je TD v letu 1978 odreklo sodelovanje pri gradnji, polovico parcele pa je podarilo PD Sovodenj v nadaljnjo uporabo. V tem času je bilo zgrajeno zajetje in položen cevovod v dolžini 1240 m. Društvo je nato z velikimi napori pridobilo gradbeno dovoljenje leta 1981, ko je bila planinska koča že pokrita, imela vzdana okna in vhodna ter garažna vrata. Vse do leta 1984 so potekala gradbena dela v notranjosti koče (fini omet, keramika, postavitve krušne peči). V tem letu je v mesecu aprilu zapadlo veliko snega in snežni plaz je na koči odkril del strehe, podrl dimnik in poškodoval strelovod, kar je članom društva ponovno povzročilo veliko dodatnega dela. V letih 1985 in 1986 so intenzivno potekala gradbena dela. Pomladi 1986 je bila koča že priključena tudi na telefonsko omrežje. Pri gradnji je bilo vloženih ogromno udarniških ur. Slavnostna otvoritev planinske koče je bila prav na dan slovenskih planincev leta 1986. Sprva so člani ob vikendih dežurali, aprila 1987 pa je kočjo prevzel prvi oskrbnik. 13. septembra 1987 je bila pri koči izvedena prireditev Dan planincev Slovenije, na kateri so se člani društva izkazali kot odlični organizatorji. Junija 1989 je bila na koči zamenjana opečna kritina z novo pločevinasto kritino, postavili so tudi drvarnico in pristopili k izgradnji večnamenske betonske plošče. V letu 1994 je bil postavljen še kozolec toplar. Leta 1998 so na podstrešju uredili skupna ležišča. Z ustvarjenim dohodkom v koči je društvo financiralo planinsko šolo, ki je delovala na OŠ Sovodenj od leta 1976 do 1988, financiralo tečaje plavanja, prispevalo za otroke za šolo v naravi, za asfaltacijo cest, skratka društvo je vedno znalo prisluhniti potrebam kraja.

Čeprav je bilo članstvo zelo angažirano pri izgradnji koč, je bilo vsako leto izpeljano kar nekaj izletov in pohodov. Člani so se udeleževali in se še udeležujejo nekaj tradicionalnih zimskih pohodov, npr. na Stol, Porezen, Tisje, Dražgoše itd. Društvo je s svojimi člani izpeljalo tudi prvi in drugi pohod na Blegoš 9. maja v letu 1977 in 1978. Kasneje sta se je k organizaciji pridružila še PD Žiri in PD Gorenja vas, ki naj bi se vsako leto izmenjavali pri organizaciji omenjenega pohoda. PD Sovodenj je vodilo pohode vse do leta 1987, organizacijo za 11. pohod pa je prevzelo PD Gorenja vas, ki vodi pohode še danes.

Leta 1990 je društvo organiziralo prvo srečanje citrarjev, leta 1993 prvo gobarsko razstavo, leta 1995 pa prvo prireditev na Ermanovcu pod naslovom Šport, glasba, ples. Vse te prireditve je društvo pred tremi leti zaradi pomanjkanja finančnih sredstev združilo v eno skupno prireditev. V letu 1999 je društvo pričelo s tradicionalnim zimskim pohodom na Bevkov vrh, ki ga od takrat organizira vsako leto prvo soboto v januarju. Prav v tistem letu je bilo prvič organizirano tudi prvomajsko srečanje na Ermanovcu. V letu 2001 so v društvu pričeli z akcijo 30 x peš na Ermanovec, prenovili fasado in lesene dele na koči. V zadnjih desetih letih je bila obnovljena kuhinja, s pomožnimi prostori, urejeno novo centralno ogrevanje, nabavljena plezalna stena, s finančno pomočjo občine so bila postavljena igrala za otroke in vgrajena mala čistilna naprava. Člani so na novo uredili tudi okolico in zaopažili kozolec, nabavili novo opremo za sejno sobo v pritličju in še bi lahko naštevali. Pred štirimi leti je društvo pričelo tudi z organizacijo prireditve za otroke Škrat na Ermanovcu.

Društvo je lani pridobilo tudi dva certifikata, in sicer certifikat Okolju prijazna koč in certifikat Družinam prijazna koč. Vse to je velika moralna obveza, saj je potrebno poskrbeti in skrbeti, da je bila in ostane pridobitev certifikatov upravičena. Število nočitev v koči se nenehno povečuje, v mesecu juliju 2016 jih je bilo npr. 90.

V začetku avgusta je bila na pobudo PD Sovodenj organizirana prireditev Pod Ermanovcem ni dolgčas. Na njej je sodelovalo vseh devet društev iz naše KS.

Društvo je v letu 2014 praznovalo 40-letnico delovanja, letos pa 30-letnico otvoritve planinske koč. V vseh letih delovanja je ogromno pripomoglo k promociji kraja, k druženju med ljudi, predvsem pa skrbelo za lepo in neokrnjeno naravo in ljubezen do gora ter za varnost pohodnikov.

Zaradi vsega navedenega predlagamo PD Sovodenj za prejem priznanja Občine Gorenja vas - Poljane.

Sovodenj, 5. september 2016

Stanko Bajt, predsednik sveta KS Sovodenj